

eglutė

NOVEMBER
1990
LAPKRITIS

eglutė

NOVEMBER
1990
LAPKRITIS

TURINYS

- 3 LAPKRITIS, J. Minelga
- 4 KEISTA ŠAKNIS, M. Barzdžiūtė
- 10 VĖLINĖS LIETUVOJE, R. Ličkūnienė
- 13 VĖLINĖS, A. Kašubienė
- 14 PROTO MANKŠTA
- 18 KO MARIJA LAUKĖ?, O.M.
- 22 DEMONSTRACIJA, A. Paškevičienė
- 30 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės, F. Vaitiekūnienės — psl. 32

Kitos iliustracijos:

J. Paukštienė — 3, 13

M. Barzdžiūtė — 4, 5, 6, 7, 8

O.M. — 10

J. Kiburas — 11, 12

E. Muliolienė — 13, 16

Z. Sodeikienė — 17

K. Davidson — 18, 19, 20

R. Ramanauskaitė — 22

N. Palubinskienė — 23, 24

A. Trinkūnas — 29

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

LAPKRITIS

Jonas Minelga

**Vakar dėdė Lapkritis
Miestan atkeliavo.
Auga lapų kupetys
Prie obels ir klevo...**

**Gaila daros — neilgai
Vasara viešėjo.
Su varlytėm ir žiogais
Ji namo išėjo!**

PASAKŲ pėdsakais

KEISTA ŠAKNIS

Marytė Barzdžiūtė

Kartą buvo mažas Žukanas, kurį visi vadino Žukanu. Jis gyveno miške, kur labai karšta ir niekad nėra sniego. Toje vietovėje yra daug medžių ir įvairių gėlių. Todėl ji vadinama Argentinos darželis arba "Zucuman" (Žukuman).

Žukanukas kaip tik ten ir gyveno. Jis dar buvo labai jaunas. Jis buvo vikrus ir gudrus, bet ir truputį nekantrus. Kartą jis tupėjo medyje ir stebėjo kas vyksta aplinkui. Nusileido žemyn ant minkštutės žolės. Jo sparneliai dar buvo maži ir silpni.

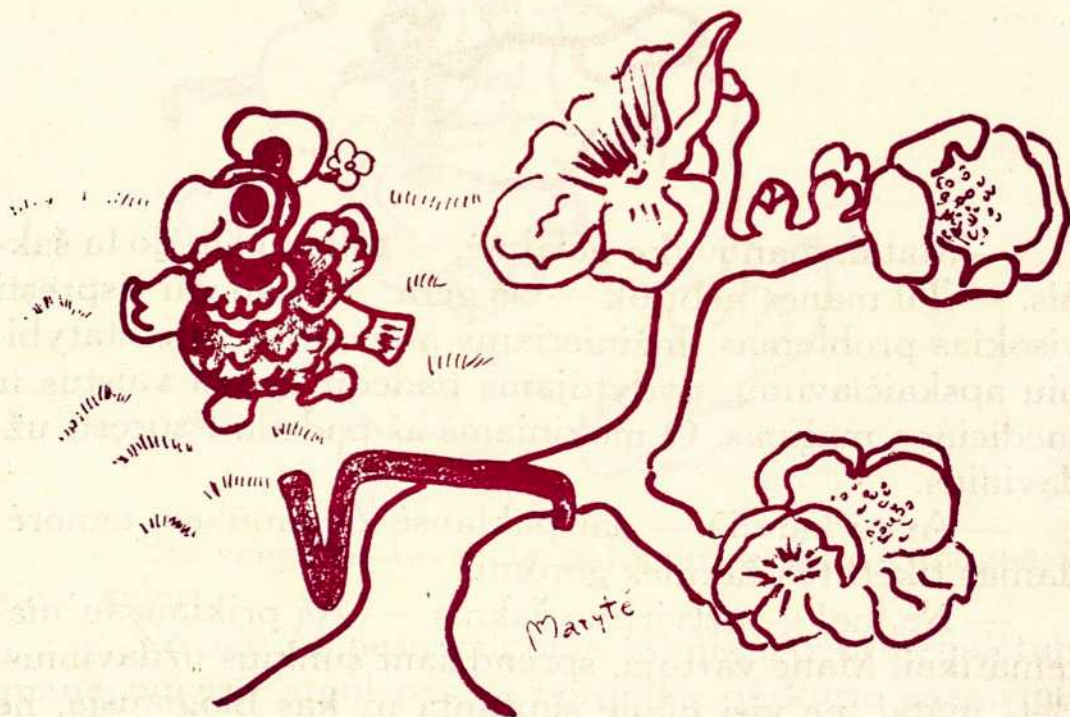
Tupinėdamas ant žolytės, jis staiga išgirdo balsą:

— Žukanuk, Žukanuk!

Jis apsidairė į visas puses. Tada ir vėl išgirdo:

— Žukanuk, Žukanuk!

Tada jis suprato, kad dalykai gali pasikartoti po du kartus. Bet jis nesuprato, kas jį šaukia. Staiga jo akutės pažvelgė aukštyn į žydinčią vyšnią. Ten, užsikoręs ant vyšnios šakos, kabojo labai keistas daiktas.

— Aš esu kvadratinė šaknis, — tarė tas keistas daiktas.

— O ką tu veiki ant medžio šakos, jei esi šaknis? — paklausė Žukanukas. Jis buvo truputį išsigandęs, tačiau bandė to neparodyti.

— Matai, man įvyko nelaimė, — toliau kalbėjo ta šaknis. — Tu manęs nebijok — aš gera. Aš padedu išspręsti visokias problemas. Inžinieriams aš padedu prie statybinių apskaičiavimų, gydytojams padedu išrasti vaistus ir medicinos mašinas. O mokiniams aš padedu išspręsti uždavinius.

— Ar tu kandi? — dar paklausė Žukanukas, nenorėdamas tikėti tos šaknies gerumu.

— Ne, ne! — užtvirtino šaknis. — Aš priklausau matematikai. Mane vartoja, sprendžiant sunkius uždavinius. Bet, matai, ne visi mane supranta ir, kas blogiausia, ne visi mane mėgsta. Todėl ir nežino, ką su manim daryti, — beveik verkdamas aiškino šaknis.

— O kaip tu čia atsiradai? — norėjo žinoti Žukanukas.

— Aš buvau vieno berniuko sąsiuvinyje. Jis mane nubrėžė taip, kaip mokytoja parodė lentoje. Bet, vaikščiodamas parke, jis su manimi susipyko. Mat, neišklausė visos pamokos, ir nežinojo, ką su manimi daryti. Atsisėdo su savo knygomis po medžiu ir, supykęs, metė sąsiuvinį aukštyn. Taip aš ir pasikoriau ant vyšnios šakos.

Žukanukas, išgirdęs šaknies pasakojimą, šiek tiek nusiramino.

— Prašau, ar tu galėtum mane nuo šios šakos nukelti? Matai, aš čia visiškai nenaudinga. Aš turiu būti sąsiuvinyje, — maldavo kvadratinė šaknis.

Žukanukas užsikabino ant nulinkusios vyšnios šakos ir nukabino kvadratinę šaknį.

— Bet jeigu aš tave čia paliksiu, atskris vanagas ir tave sules.

— Ne, ne. Aš nesu valgoma šaknis. Ar tu negalėtum mane nunešti atgal pas tą berniuką, iš kurio sąsiuvinio aš iškritau?

— Kad aš sunkiai paskrendu. Esu dar mažas ir mano sparnai silpni. Mano tėveliai supyks, jei aš greit negrįšiu į lizdą.

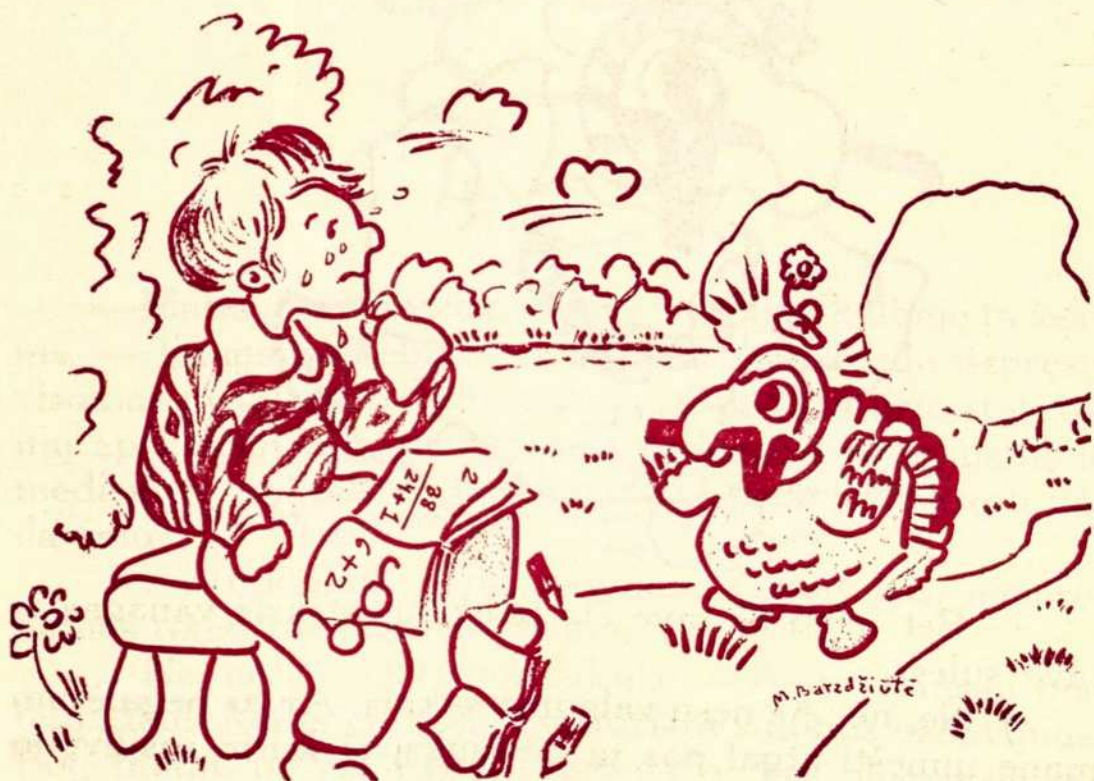
— Tas berniukas čia kur nors yra. Tau nereiks toli ieškoti. . .

Ir tikrai. Už krūmų abu pamatė ant suolo besėdintį mokinuką. Jis buvo labai nusiminęs.

— Jis be manęs negali išspręsti savo uždavinio, — pasakė kvadratinė šaknis. — Bet nežinau, ar jis manęs norės. . .

Tada Žukanukas snapu apžiojo šaknį ir, pusiau skrisdamas, pusiau pasišokinėdamas, pasuko krūmų link. Priėjęs prie suolo jis atsiduso, nes buvo pavargęs. Berniukas jį pamatė.

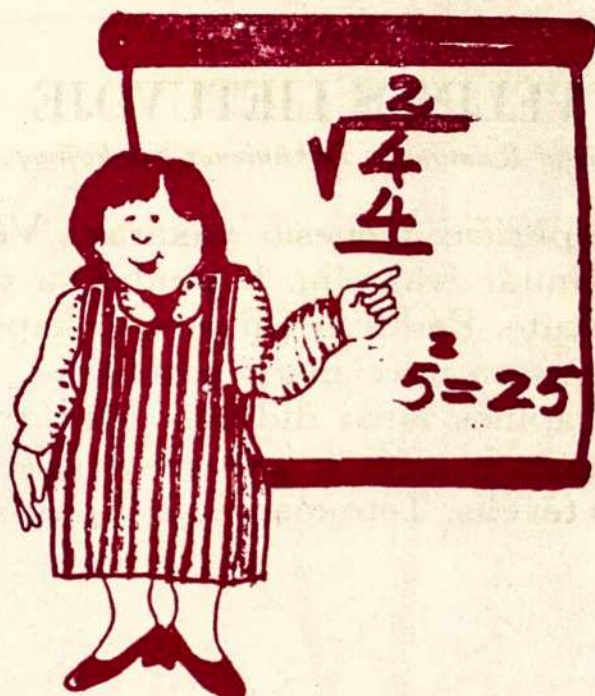
— Ačiū, ačiū! Tu mane išgelbėjai. Aš kai ką pamėčiau ir dabar negaliu išspręsti uždavinio. Ačiū, kad tu ją suradai.

— Taip, — tarė Žukanukas. — Ar tu nori ją pasiimti, nes man labai sunku nešti.

— Noriu, noriu! — džiaugėsi berniukas. Tada šaknis spragt ir išoko atgal į sąsiuvinį.

— Aš dabar nueisiu pas mokytoją ir paprašysiu išaiškinti, kaip naudoti kvadratinę šaknį. Sudiev, — tarė berniukas ir nubėgo.

Žukanukas nė nespėjo su šaknele atsisveikinti, bet ji paskutiniu momentu, jam mirktelėjo. Tada jis suprato, kad viskas tvarkoj.

— Reiškia, kad yra įvairių šaknų, — nusprendė Žukanukas. — Gal ir aš galėsiu eiti į mokyklą ir viską sužinoti.

Grįžęs atgal į savo lizdą, Žukanukas papasakojo tėveliams apie keistą šaknį, kuri gyvena sąsiuvinyje.

— Į mokyklą galėsi eiti, — tarė Žukanuko tėvas, — bet dabar esi dar per jaunas. Kai ateis laikas, leisime tave mokytis pas išmintingą mokytoją Pelėdą.

— Gerai, kad tam berniukui padėjai ir šaknį jam grąžinai, — džiaugėsi savo sūnumi mama.

LIETUVA ir MES

VĖLINĖS LIETUVOJE

Pagal Raimondos Ličkūnienės pasakojimą.

Tamsus lapkričio mėnesio vakaras. Vėlinių diena. Mirga šimtų šimtai žvakučių. Ir mudvi su mama ir tėtė nešam po žvakutę. Padėsime ant senelio kapo. Jo jau nebėra. Pereitą vasarą mirė mano senelis.

Vilniaus kapinės labai didelės. Man truputį baisu. Einu šalia mamos ir tėtės ir galvoju apie senelį. Senelis — mano tėtės tėvelis. Tėtė man apie jį pasakojo.

Jaunas, gražus ir stiprus buvo kadaise senelis Stanislovas. Laisvoje Lietuvoje jis turėjo savo ūkį. Savo meilę atidavė žemei. Mokėjo ir mėgo senelis ūkio darbus.

Doras, darbštus ir teisingas buvo senelis Stanislovas. Ir vaikus to mokė, nuo mažų dienų prie darbo pratino. Ūkyje augo ir mano tėtė, nors tada buvo dar labai mažas.

Tos gražios dienos pasibaigė, kai Lietuvą užėmė sve-timieji. Pradėjo žmones gyvuliniais traukiniais į Sibirą vežti.

— Ką tada senelis darė? — klausiau tėtės.

— Nusprendė šeimą gelbėti. Atsidūrė Latvijoje, ne-toli Rygos miesto. Dienomis dirbo, o naktį — Lietuvą sapnavo, savo žemę, naujai pastatytą medžiu kvepiantį klėtį.

— Kada senelis vėl sugrįžo į Lietuvą? — paklausiau.

— Tik po dvidešimt metų, — atsidūsta tėtė. — Kai grįžo, jo ūkio jau nebebuvo. Apsigyveno Vilniuje.

— Ar seneliui patiko gyventi mieste?

— Ne, dukrele, jis ilgėjosi žemės. Ne jam miesto mūrai. Jo rankos ilgėjosi arklo, norėjo klausytis vyturėlio giesmės pavasarį, vasarą delnu glostyti rugio varpą.

— Tai ką senelis veikė Vilniuje?

— Dirbo staliaus darbą vienoje gamykloje. Ir laukė tos dienos, kada Lietuva vėl bus laisva, kada ūkininkai vėl galės dirbti savo žemę. Bet, deja, nesulaukė. . .

Girdžiu, kaip susirinkę žmonės gieda: "Amžina atilsį duok mirusiems, Viešpatie. Ir amžinoji šviesa tegul jiems šviečia".

Padedu savo žvakutę ant senelio kapo. Kiek daug visur mirga mažų liepsnelių. Pavasarį ant kapo pasodinsime gėlių. Tėtė pastatys paminklą, kuriame bus iškalta senelio vardas ir pavardė, gimimo ir mirties datos. Mama užprašė šventas Mišias už senelį ir už visus mūsų šeimos mirusius. Eisime pasimelsti, kad senelis, daug žemėje vargęs, būtų dabar laimingas danguje pas Dievulį.

VĖLINĖS

Albina Kašiubienė

Tylią, ramią rudens naktį,
Kai lapelis medžio krinta,
Ant kapų ir ant kryželių
Žvakių šviesos dega, švinta.

Vėlinių žvakelės dega,
Liepsnos kančią giliai mena.
Lūpos sukalba maldele,
Smarkiai suplaka širdelė.

PROTO MANKSTA

I. SPORTAS

Įrašyk 5 žaidimus, kuriems reikia kamuolio.

		2. T			3. T		
1. K						N	4.
		N			N		P
D							
							N

II. PASAKA

Sujunk taškus ir sužinosi, kas pasislėpęs už medžio.

Kuo vardu pasaka, kurioje mergaitė miško takeliu
neša lauktuvenę močiutei ir sutinka piktą žvėrį?

R.....

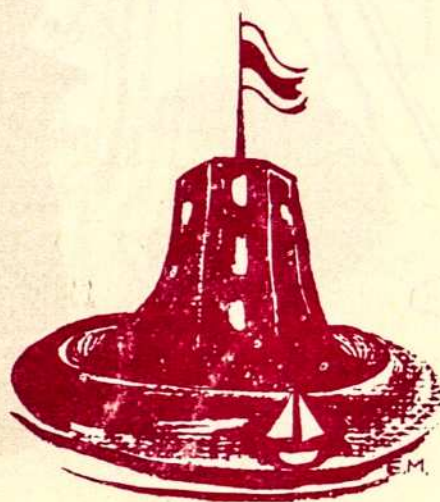

III. KIEK ŽODŽIŲ?

Kiek žodžių gali sudaryti, naudojant šio ilgo žodžio raides? Jų galime sudaryti bent 20. Pabandyk!

NEPRIKLAUSOMYBĖ

1.	11.
2.	12.
3.	13.
4.	14.
5.	15.
6.	16.
7.	17.
8.	18.
9.	19.
10.	20.

IV. TAUTOSAKA

A. Ratu apibrėžk tuos dalykus, kurie priklauso tautosakai.

DAINOS, PATARLĖS, EILĖRAŠČIAI, ISTORIJA, MİSLĖS, PASAKOS, ŽAIDIMAI, HIMNAI.

B. Priežodis: įrašyk žodžius, kurių trūksta.

..... darbo nebaigęs, nepradėk.

C. Minkim mįslę:

Keturkojis — negali paeiti, neturi balso, bet daugelį žmonių kasdieną pamaitina.

V. MUZIKA

Čia raidės sumaišytos gerai žinomų lietuvių liaudies instrumentų. Teisingai išrašyk jų pavadinimus.

LANKĖSK -- NYBRĖBI -- ČIUDISCAU

SPALIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

I. 1. rūkas, 2. kruša, 3. audra, 4. vėtra, 5. lietus, 6. šaltis.

II. 1. lietsargis, 2. rankšluostis, 3. kaklaraištis, 4. mėlynakis. 5. storapilvis, 6. juodaplaukis, 7. greitakojis, 8. nepraustaburnis, 9. pramušgalvis, 10. ilgaausis.

III. 1. lėkti, dumti, kurti, mauti, sprukti, nudulkėti.
2. šaukti, staugti, cypti, klykti, spiegti, kaukti.

! Sustok- Pagalvok!

KO MARIJA LAUKĖ?

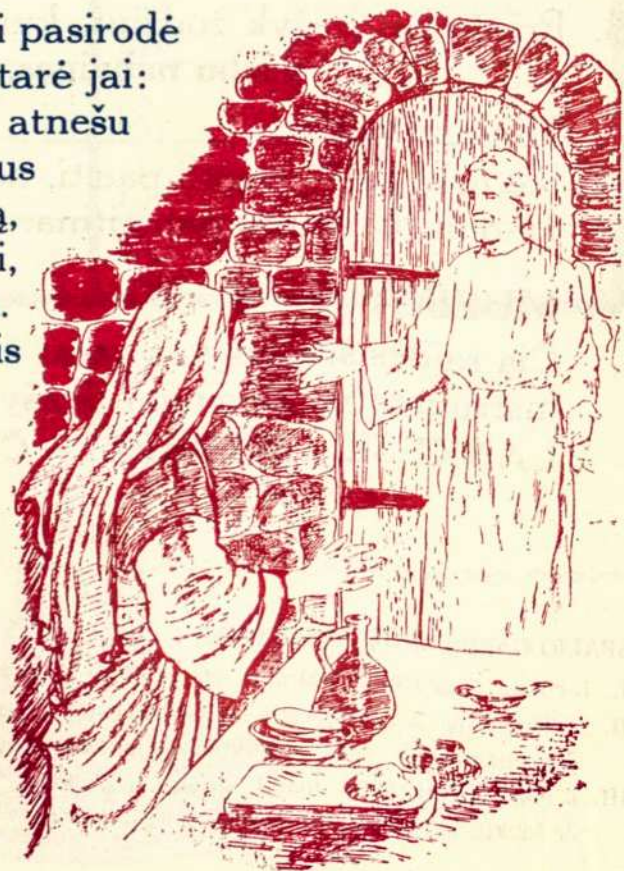
O. M.

Marija gyveno Nazareto miestelyje. Kiekvieną dieną ji su kitom mergaitėm ėjo į šulinį atsinešti vandens. Ji turėjo vesti vyrą vardu Juozapas. Juozapas buvo stalius.

Marija, kaip ir visos to laiko moterys, žinojo, kad Dievas atsiųs savo tautai gelbėtoją. Marija jo laukė su visa žydų tauta.

Vieną dieną Marijai pasirodė angelas iš dangaus. Jis tarė jai:

— Nebijok, Marija, atnešu tau gerą žinią. Netrukus Dievas atsiųs Gelbėtoją, kurį žadėjo. Dievas nori, kad tu būtum jo motina. Jo vardas bus Jėzus ir jis išgelbės visus žmones.

— Kaip tai įvyks? — paklausė Marija.

— Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu. Tavo vaikelis bus šventas ir vadinsis Dievo Sūnumi.

— Tebus man taip, kaip Dievas nori, — tarė Marija.

Angelas dar pasakė Marijai, kad jos giminaitė Elzbieta taip pat netrukus turės sūnų.

Marija stebėjosi nuostabiais Dievo darbais. Ji nutarė aplankyti Elzbieta ir jai padėti. Elzbieta gyveno pietuose, gražiam Ain Karim miestelyje.

Marija skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno miestą. Jos giminaitė Elzbieta buvo vyresnė už ją. Jos vyras buvo Zachiejus. Kai tik Elzbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, ji labai apsidžiaugė.

— Laiminga tu, kad tikėjai Dievo žodžiais, — tarė Elzbieta.

— Didžių dalykų padarė man Visagalis ir šventas yra jo vardas! — atsakė Marija.

Marija pabuvo Elzbietos ir Zacharijo namuose apie tris mėnesius. Kai gimė Elzbietos sūnus, jam buvo duotas vardas Jonas. Kai jis užaugo, žmonės jį vadino Jonu Krikštytoju.

Grižusi į savo namus, Marija laukė tos dienos, kada Jėzus gims.

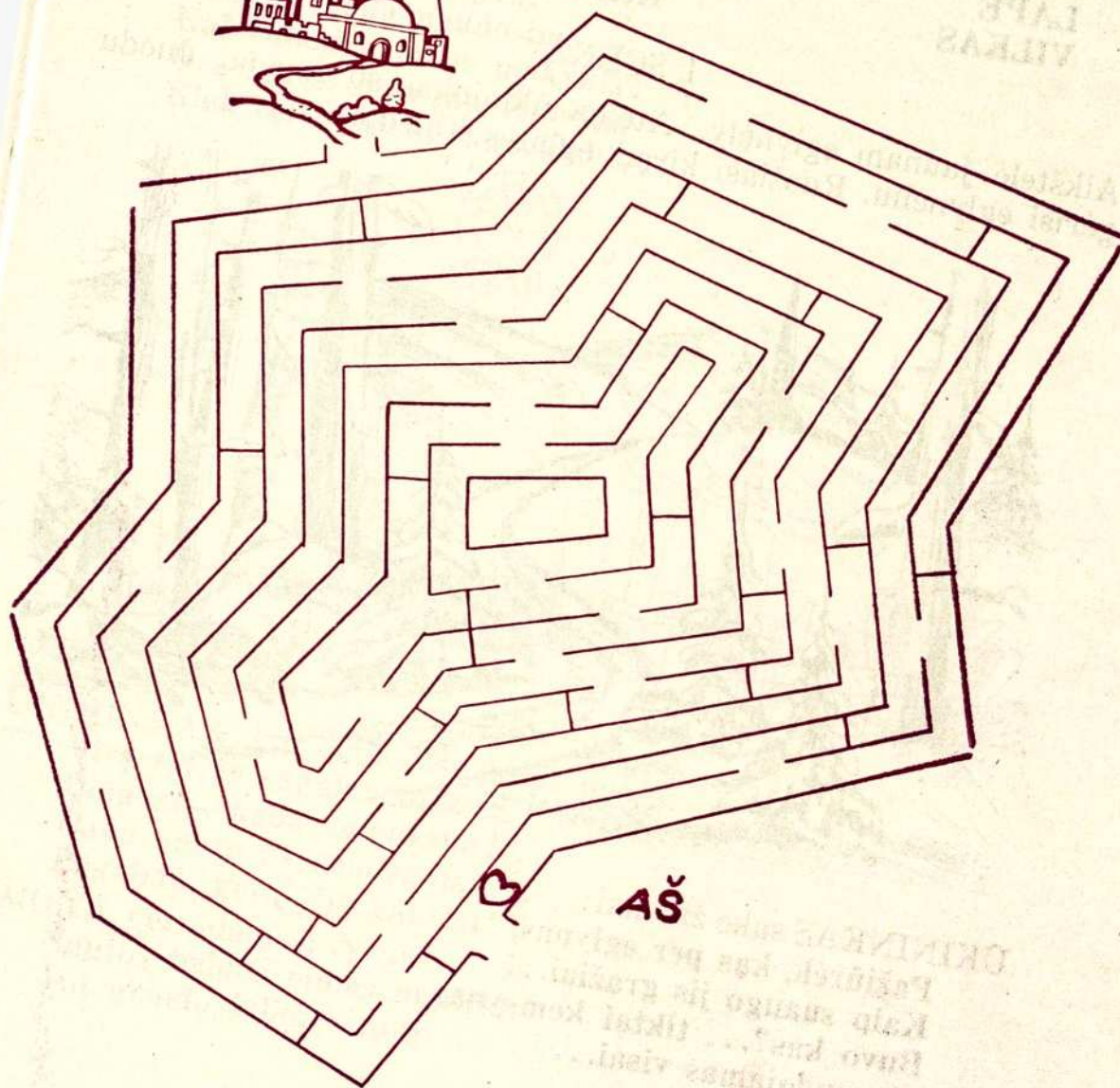
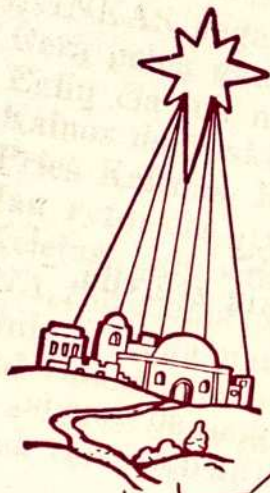

Tuo metu imperatorius Augustas išleido įsakymą, kad visi žydų tautos gyventojai turi būti surašyti. Žydų žemę tada valdė romėnai. Visi turėjo keliauti užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. Juozapas su Marija keliavo iš Nazareto į Betliejų, Judėjos miestą. Betliejus buvo karaliaus Dovydo miestas, o Marija ir Juozapas buvo iš Dovydo giminės.

Betliejus buvo netoli Jeruzalės. Iš Nazareto į Betliejų buvo sunki ir ilga kelionė.

KELIONĖ Į BETLIEJŲ

Kelionės pradžioje nupiešk save. Surask sau kelią į Betliejų, kur gims Jėzulis. Belaukiant Kalėdų, kasdien padaryk ką nors gero. Įpiešk po vieną širdelę už kiekvieną gerą darbėlį Jėzuliui dovanų.

AŠ

DEMONSTRACIJA

Alė Paškevičienė

Kalėdinis vaizdelis

ŪKININKAS ir JO ŽMONA

Miško gyventojai:

LAPINAS, vadovas

ŠEŠKAS

KIŠKIS

MEŠKUTĖ

LAPĖ

Dvi PELYTĖS

VILKAS

Keletas kitokių žvėrelių.

I SCENA

Aikštelė jaunam eglynėly. Ateina ūkininkas su žmona. Juodu gėrisi eglynėliu. Ruošiasi kirsti eglutes Kalėdoms.

ŪKININKAS sako žmonai:

Pažiūrėk, kas per eglynas,

Kaip suaugo jis gražiai...

Buvo kas?... tiktai kemsynas

Nenaudojamas visai...

ŽMONA, linguodama galvą:
Bet ir laiko daug praėjo...
Dešimts metų bus tikrai...
Kai mokyklon eit pradėjo
Vyresnieji mūs vaikai...

ŪKININKAS, pagalvojęs:
Gerą pelną gaut reikėtų,
Eglių čia juk nemažai...
Kainos dar pakilt turėtų
Prieš Kalėdas. Kaip manai?
Jau rytoj čia atvažiuoja
Keletas, kaip sukalbėjau...

ŽMONA, žiūrėdama į vyrą:
Pinigus, kada naudosim,
Kai vaikai pabaigs mokyklą?
O ar greit mes jau žinosim,
Kiek verta bus ši "kasykla"?...

ŪKININKAS, dairydamasis į visas puses:

Visą tai aš sugalvoju,
Dejavai — kada sulauksim?...
Daug naktų aš nemiegoju...
Pagaliau, gerai čia gausim!

ŽMONA, gerindamasi vyrui:
Naujus baldus mums nupirki,
Ant grindų kilimą storą...

ŪKININKAS, tarsi pašiepdamas žmoną:

Gal dar minko panorėtum,
Ir kepurės su plunksnele?
Ar manai, kad pajaunėtum,
Tupčiodama, lyg avelė?...

ŽMONA:

O vaikai, kai sužinos,
Dievaži, ką sugalvos...
Aparatų pirkt prašys,
Kiek jie triukšmo pridarys!

ŪKININKAS, tarsi darydamas sprendimą:

Pinigus išleist suspėsim,
Juos į banką pasidėsime...
Jei koks sunkmetis užgriūtų,
Mums tada pagalba būtų.

ŽMONA, atydziai žiūrėdama į tolį:

Tėvai, tėvai... — nematyti...
Kažkas štai iš ten artėja (rodo ranka).

ŪKININKAS, ramindamas žmoną:

Ko tau taip tuoj išsigąsti?
Tai — šio miško gyvūnėliai.
Tik sunku man sugalvoti
Ko norės tie padarėliai?!

II SCENA

Būrys įvairių miško gyventojų priartėja, sustoja ir tyli. Visi nešasi kažką, bet slepia. Žmona glaudžiasi šalia vyro.

ŪKININKAS pirmasis prašneka į atėjusius:

Ot, seniai jau nemačiau

Tokio būrio, kaip šiandieną...

(kiek nustebęs) **Kas jus privertė tačiau**

Būt draugais... tai man naujiena!

Vienas iš būrio — senyvas LAPINAS išeina kiek pirmyn. Duoda visam būriui kažkokį ženklą, o pats sako:

Eglių kirsti nebandykit,

Šis eglynas — mūsų namai.

Mums žalos daryt nedrįskit!

Norim būt čia amžinai...

VISI (vienu balsu):

Protestuojam prieš visus,

Kas tik skriaudžia vargšus mus.

ŪKININKAS su žmona labai nustemba, žiūri atydžiai į juos; pagaliau nusispjauna ir, matomai supykęs, sako:

Mišką šį aš sodinau,

Nieks negal man įsakyti!...

Savo žemę — aš tvarkau,

Jūs pamiršot tai, matau...

Visi miško gyventojai šnibždasi tarpusavy. Vedini LAPINO, ima artėti prie ūkininko. Ūkininkas su žmona kiek pasitraukia.

LAPINAS:

Mums gyvent tikrai sunku.

Turim teisę reikalauti!

Tarp žmonių — mažai draugų,

Reikia kiekvienam vergauti...

VISI, vienu balsu kalba:

Mes miške — visi draugai!

Nuo dabar vieningi būsim.

Mūsų sutarta tikrai:

Kai kartu — tai nepražūsime.

ŪKININKAS:

Šis pasaulis taip pakito,

Kad nerasi tokio kito...

Dirbti niekas nebenori,

Vos pajutę savo svorį...

Po valandėlės, ryžtingai sako:

Bet aš jūsų nebijau!

Savininkas — aš esu (rodo į krūtinę).

Nuosavybę įgyjau —

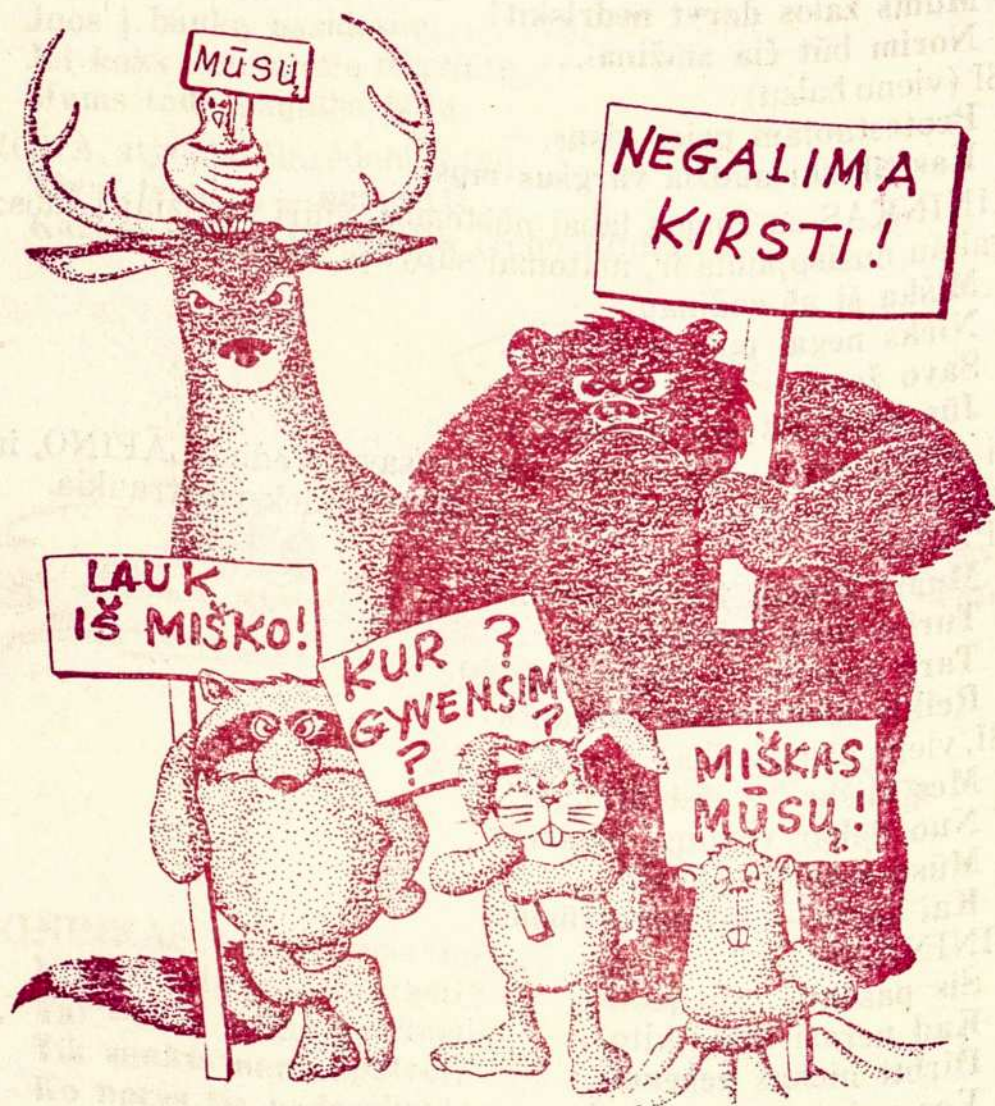
Palikimą iš tėvų...

Miško gyventojai dar labiau sujuda. Visi iškelia protesto plakatėlius. Lapinui diriguojant, garsiai šaukia:

VISI:

Protestuoti susirinkom:

Žvėrių teises mes apginsim!

LAPINAS:

**Jei tu mus neišklausysi,
Tai žiūrėk, ką tau darysim...**

VISI šaukia:

**Protestuojam prieš visus,
Kas tik skriaudžia vargšus mus!**

Lapinas išveda į priekį Kiškį.

KIŠKIS:

**Nors lauke ir nesaugu,
Dėl daugybės tų šunų...
Tavo sodą sunaikinsim —
Griaužt medelius mes tuoj imsim.**

Ūkininko žmona kraipo galvą. Lapinas kviečia Lapę.

LAPĖ (plonu balsu):

**Tu kiaušinius pirkt turėsi...
Savo vištų neregėsi!
Man patinka jos labai,
Aplankau jas gan dažnai...**

Žmona žiūri į vyrą. Išeina į priekį Vilkas.

VILKAS:

**Riebūs tavo tie ėriukai,
Skanūs (linguoja galvą), nors ir nedidukai.
Prieš Kalėdas net paršiukas
Dings, kur tėra dar mažiukas.**

Žmona susiima už galvos; Ūkininkas — spjaudosi.

ŠEŠKAS:

**Ginklą baisų juk turiu,
Baust dažnai aš juo galiu.
Bėga nuo manęs visi:
Dideli ir net maži...**

MEŠKUTĖ:

**Bičių nemažai turi,
Midų iš medaus geri...
Išvartysiu jas visas,
Išlaižysiu statines.**

PELYTĖS:

**Daug gėrybių svirnas turi...
O į jas pelytės žiūri.
Skyles ten maišuos darysim,
Grūdelius visur barstysim.**

VISI:

Protestuoti susirinkom:

Žvėrių teises mes apginsim!

ŽMONA tupčioja apie vyrą, trauko jo rankovę:

Tėvai, tėvai imk stabdyti,

Reik karštuolius sulaikyti!

VISI, pertraukdami jos kalbą, šaukia:

Protestuojam prieš visus,

Kas tik skriaudžia vargšus mus.

ŽMONA tęsia savo kalbą toliau:

Nors ir ginklą tu turėtum,

Nuramint jų negalėtum...

Reiks gyvent jau kiek kitaip,

Gudrumu nukreipt savaip...

ŪKININKAS atsikrenkščia, pakelia ranką, kad visi nurimtų, išeina į priekį ir sako:

Paklausykit, ką sakysiu,

Sąlygą jums pastatysiu:

Būkime visi draugai,

Sugyvenkime gražiai...

Nes Kalėdos jau artėja —

Skriaudos, pyktis sumažėja...

Ištiesia ranką.

Ten, kur tankūs tie medeliai,

Miškas tas, tai jums, žvėreliai...

Visi miško gyventojai smarkiai sujuda; ima šnabždėtis tarpusavy. Po trumpos valandėlės išeina į priekį LAPINAS ir sako:

Vietos tos gal ir mažai,

Pasitenkint reiks tikrai...

Bet už tai tu pažadėk,

Nors per šalčius mums padėt.

ŪKININKAS eina pasitarti su Žmona; po to, sako:

Jums namelį aš sukalsiu,

Maisto, trupinių pabersiu.

Kreipiasi į Lapiną, jį įpareigodamas.

Tu visus juos prižiūrėsi,

Sutartį laikyt turėsi!

VISI, VISI kartu kalba:

Sutartis čia sudaryta

Žodžiu, nors ir nerašyta...

ŽMONA pakelia ranką, kad visi nutiltų ir sako:

**Kai Dievulis atkeliauja,
Gėris žemėj viešpatauja...
Kas klausyt Jo panorės,
Tam pasaulis pagerės.**

ŪKININKAS taria paskutinį žodį:

**Nors triukšmingai čia pradėjom,
Pagaliau susikalbėjom...
Štai dabar sveiki keliaukit,
Ir žiemos ramiai sau laukit.**

Kiškienė išveda kiškiukus ir kitus mažuosius į priešakį ir šoka ratelį.

VISI:

**Džiaugias kiškiai, kad eglynas
Pasilieka jų namai;
Tai daug džiaugsmo bus draugams!
Dzingu-lingu, o kokiems —
Ir mažiems ir dideliems. (2 kart)**

Visi mažieji išeina pirmieji; išeinant visi užtraukia dainą:

VISI:

**Eglutės žaliuoja,
Žvėreliai žygiuoja...**

Antrąjį posmą dainuoja kitu tempu:

**Viens, du, trys — viens, du, trys
Vargo jie jau nematys. (2 kart)
Medeliai linguoja,
Žvėreliai dainuoja...**

**Viens, du, trys — viens, du, trys
Vargo jie jau nematys. (2 kart)**

Uždanga

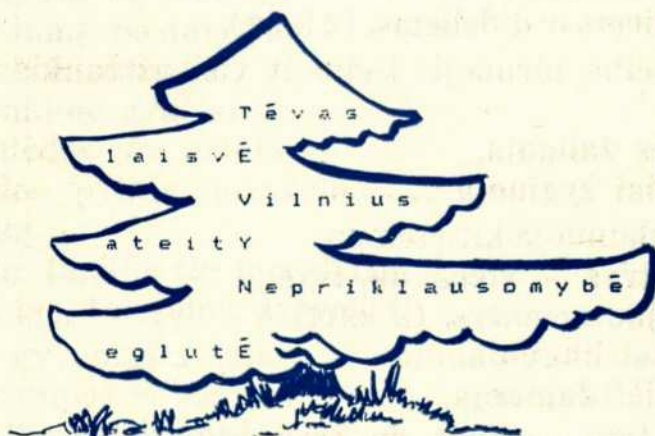

Ar Lietuva bus laisva?

Atsako Maironio lit. mokyklos Lemonte mokiniai.

Šitie žodžiai man pabrėžia, ką Lietuva man reiškia. Žodis TĖVYNĖ sudarytas iš šių žodžių, kurie man primena kas ten darosi. Gal Lietuva turės nepriklausomybę neužilgo.

Marius Paulikas

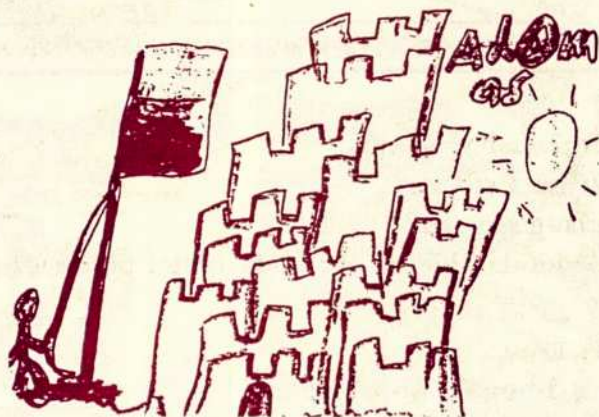
Lietuva yra man svetimas kraštas, kadangi aš gimiau Amerikoje ir niekad nebuvo Lietuvoje. Bet Lietuva yra man artima, nes mano tėtis, mama ir mano protėviai ten gimė ir gyveno. Dabar atrodo, kad Lietuva gal bus laisva todėl, kad žmonės nori laisvės. Jie nepasiduoda ir turi vilties ateičiai. Aš manau, kad visi lietuviai turėtų turėti laisvę.

Tomas Liaugaudas

Aš nesu tikra, ar Lietuva greit turės nepriklausomybę. Atrodo, kad beveik kiekvieną dieną vis arčiau. Aš tikiu, kad ji nepasiduos. Sovietų Sąjunga taip pat nenori, kad Lietuva turėtų laisvę. Jeigu Lietuva negaus laisvės dabar — tai kovos, kol gaus laisvę.

Rasa Haehnel

Aš nežinau ar Lietuva bus laisva, ar ne, nes rusai nenori atsisakyti Lietuvos. Jie naudoja sau gintarą ir daug kitų daiktų. Ateis diena, kada jie turės paleisti Latviją, Estiją ir kitus kraštus. Lietuva nepasiduos. Jie stengsis peršnekėti Gorbachevą leisti jiems turėti nepriklausomybę.

Andrea Kankutė

Vieną dieną aš, broliukas ir mama važiavome į miesto centrą. Tą dieną buvo demonstracijos prieš komunistų tankus, kurie važinėjo Lietuvoje. Buvo susirinkę labai daug žmonių ir labai daug vėliavų. Vėliavas vėjas pūtė ir man atrodė jos kaip bangos tarp žmonių. Buvo kalbų — lietuviškų ir angliškų. Buvo taip pat šokių ir dainų. Aš stovėjau ant scenos prie senatoriaus Durbin. Jis gražiai pakalbėjo. Buvo daug televizijos aparatų. Jie viską filmavo. Gaila, kad žmonės Lietuvoje negalėjo pamatyti. Kai bus kitos demonstracijos aš vėl važiuosiu. Aš nešiu didelę vėliavą ir labai garsiai šauksiu: LIETUVA YRA LAISVA!

Vytas Dailidė

- Ar norėtum riešutų? Labai skanūs.
- Ačiū, ne. Nenoriu būti storas.
- Ar nuo riešutų priauga svoris?
- Drambliams visad duoda riešutų. Ar kada matei ploną dramblį?

- Man reikia kiaulės kojų.
- Kodėl tau paprastų žmogaus kojų negana?!

- Vakara buvau pas dantistą. Jis visai negydo be skausmo, kaip sakė.
- Ar tau labai skaudėjo?
- Man tai ne, bet jis rėkė kaip visi kiti, kai pirštą jam įkandau.

- Kam geriausia pasakyti paslaptį?
- Melagiui. Jei jis ir išpasakos, niekas netikės.

— Matai tą vyrą? Jis mūsų mokyklos vedėjas ir storiausias žmogus pasaulyje.

- Ar žinai, kas aš esu? Aš mokyklos vedėjo duktė!
- Ar žinai, kas aš esu?
- Ne.
- Tai puiku!

Vaikas klausia savo mamos:

- Kaip vadinamas arklio tėvas?
- Eržilas.
- O arklio mama?
- Kumelė.
- O kaip arklio vaikas?
- Kumeliukas.
- Viskas aišku, tik vieno dalyko nesuprantu. Kas yra arklis?